

РЕШЕНИЕ

№ 42610

гр. София, 18.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **1728** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ивета Стефанова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на М. М. З., подадена чрез адвокат Г., против Решение № 103 от 09.01.2025 г. по АНД № 16017/2024 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 8918/09.10.2024 г., издадено от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ за наложено на касатора на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, пр. 2 от Закона за пътищата (ЗП) административно наказание „глоба“ в размер на 2500 лева за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, предл. 2 ЗП, вр. с чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1, предл. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

По поддържаните оплаквания за неправилност на атакувания съдебен акт поради нарушение на закона – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, се иска отмяната му и решаване на спора по същество, като се отмени наказателното постановление, а при условията на евентуалност – да се измени размера на глобата до предвидения в закона минимум. Претендира деловодни разноски.

Ответникът – началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, оспорва жалбата. С отричащи основателността ѝ доводи, моли съдебното решение да се остави в сила и да му се

присъди юрисконсултско възнаграждение. Възразява срещу размера на претендираните от касатора разноски за адвокатски хонорар като прекомерен.

Заклучението на участвалия в производството прокурор е за основателност на касационното оспорване.

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срок и срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт.

Разгледана по същество на посочените в нея основания и в обхвата на служебната проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, настоящият касационен състав я намира за основателна.

По делото няма спор за факти. Според фактическите установявания на районния съд при извършена от съответните контролни органи проверка е констатирано, че на 13.09.2024 г., около 11:00 часа, на път II-18, км 23, на отбивна площадка в посока [населено място] – [населено място], М. М. З. в качеството му на водач на ППС е извършвал превоз на товари (хумос – земна маса) с МПС с четири оси с две управляеми оси, марка „Волво“, с рег. [рег.номер на МПС], без разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата, съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредба № 11/2001 г. на МРРБ. От извършеното измерване на маса и поосово натоварване на процесното МПС е установено, че сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос е 27.100 тона при максимално допустимо по чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от наредбата натоварване на оста 19 тона, т.е. с превишение от 8.100 тона. Предвид констатираното превишаване на максимално допустимите норми, въпросното ППС е окачествено като „тежко“, поради което за движението му е било изискуемо разрешително за преминаване по пътищата, отворени за обществено ползване, каквото водачът не е представил. На М. З. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 10298/13.09.2024 г., въз основа на който при идентичност на установената фактическа обстановка е издадено оспореното НП № 8918/09.10.2024 г.

За да потвърди атакувания акт по чл. 58д, т. 1 ЗАНН, въззивният съд е приел, че е издаден при спазване на процесуалните правила. Въз основа на безспорно установените в хода на съдебния процес факти е извел заключение за осъществяване признаците на административното нарушение от обективна и субективна страна. С аргумент за липса на смекчаващи обстоятелства, които да сочат на по-ниска степен на обществена опасност на деянието, съдът е отрекъл приложимостта на чл. 28 ЗАНН към спорното правоотношение.

Решението е неправилно.

Спорът по делото не е по фактите, а по правната им оценка. Разрешаването му се концентрира върху отговора на въпроса дали водачът на извънгабаритно и/или тежко ППС следва да носи отговорност за вмененото му нарушение на ЗП.

Отговорът на този въпрос е даден с приетото след произнасянето на въззивния съд Тълкувателно постановление № 2/08.10.2025 г. на ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС по тълкувателно дело № 5/2023 г., съгласно което водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата, когато не е собственик на пътното превозно средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза.

В мотивите на цитираното тълкувателно постановление се съдържа изрично разграничение между предмета и целите на нормативно регулиране на обществените отношения по ЗДвП и ЗП, обуславящо заключението, че субектите и съставите на нарушенията по двата закона са различни. Според даденото от двете върховни съдилища тълкуване при извършване на противоправното деяние по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП се засягат или

увреждат обществените отношения, които осигуряват живота и здравето на участниците в движението по пътищата, улесняването на тяхното придвижване, опазване на имуществото им и околната среда от замърсяване от ППС. В отлика от него, обект на нарушението по чл. 53, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП са обществените отношения, свързани с ползването, поддържането и финансирането на пътищата в Република България, а негов субект са собствениците на ППС или лицата, извършващи превода (превозвачите), за които съществува задължение да се снабдят с изискуемото разрешение от управляващата пътя администрация.

Следователно, водач, осъществяващ фактическото управление на тежко/извънгабаритно ППС по трудов договор, без да е негов собственик или лицензиран превозвач, може да бъде субект на административнонаказателна отговорност единствено по ЗДВП – чл. 177, ал. 3, т. 1. Отговорността му по ЗП е изключена, тъй като той не е задължен да обезпечи поучаването на дължимото разрешение. Противното би означавало лицето да бъде санкционирано за виновното поведение на друго в противоречие с основния принцип по чл. 24 ЗАНН, постановяващ, че административнонаказателната отговорност е лична.

В случая на касатора е наложено административно наказание в качеството му на водач на МПС. Няма данни, не се и твърди от издалия наказателното постановление орган, лицето да е собственик на превозното средство или лицензиран превозвач, респ. – да е наредило превоз на товара. От приложените по делото доказателства се установява, че З. е служител по трудов договор в дружеството-превозвач „Ники – Транс - 08“ ЕООД, чийто управител и едноличен собственик на капитала е Н. Е. П.. При тези констатации и в контекста на Тълкувателно постановление № 2/08.10.2025 г., административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не може да бъде ангажирана за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, вр. с чл. 53, ал. 1 ЗП, поради непринадлежност към субектите на нарушението.

Изложеното мотивира заключение за незаконосъобразност на оспорения акт по чл. 58д, т. 1 ЗАНН. Потвърждавайки го, съдът е постановил неправилно решение, което подлежи на отмяна. Спорът следва да бъде разрешен по същество, като се отмени наказателното постановление.

Крайният изход на делото в касационната му фаза обуславя право на разноски за процесуална защита в полза на оспорващия. Своевременно заявените и дължими на М. З. разноски са на обща стойност 850 лева за договорено и платено в брой адвокатско възнаграждение за две инстанции, която сума АПИ следва да бъде осъдена да заплати. Възражението на ответника за прекомерност на претендирания от насрещната страна адвокатски хонорар е неоснователно, предвид уговарянето му съответно в и под нормативно установения минимален размер - чл. 18, ал. 2, вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. 1, пр. 2 и чл. 222, ал. 1 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд - София - град, XXII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 103 от 09.01.2025 г. по АНД № 16017/2024 г. по описа на Софийски районен съд и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 8918/09.10.2024 г., издадено от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“.

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура" да заплати на М. М. З., ЕГН: [ЕГН] сумата от 850

(осемстотин и петдесет) лева разноси по делото.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: